

Ókikötő

1

a híg öbölben fellibben egy szomorú dudaszó
 utolsó gőzét fújja az ottfelejtett tohonya hajó
 foltos vitorlája fedélzetre hervad
 nyüszítnek a szétmarkolt rojtos kötelek
 bambán bójákra vigyorog az ezeréves éj
 minden háttal áll a víznek
 csak a parton zörög száználmasan zörög a szekér
 bakon ülnek kimustrált tengerészek
 kapitányok mind hosszan sercintenek hozzá
 szutykos pipájukból dől a kór
 lódított kalandra halleluját dobnak
 most meg jubilálnak
 száz éve találták őket valahol
 zsebükben a falábúak érdemkeresztje
 agyukban egyre rág a szű
 éljen hát a holt-tengeri klán
 s körbeadogatják a legnagyobb pipát
 majd a gond homlok magasából:
 meg kellene nézni a rozsdás vasmacskákat
 két ütődött szélről
 „ci-ci-ci”
 nem lehet a világot elfelejteni

2

mint annyiszor a hűtlen fiú öblébe tapos
 ahelyett hogy vitorlát s farkot húzna
 nyílt tengerre vágy'
 így írná ugyanis atomkorunk jeles poétája
 a klasszikatanár
 s bont bátran zúgó indulatot
 hogy lássa már végre ném is nagy a vétke
 csak szemébe álltak az éber kamerák
 tehát
 ujnyi porban sápadt művirágok
 néhány lepke kering a szagán
 zsíros kenyérből épült némi forradalmi hűség
 hogy átlengjen a város puha hajnalán
 sima városatya pergeti a kulcsát

*a csirkeudvar nyomban rászalad
egy tenyér kiszolgál minden hasonlatot
a lét papírforma szerint
nekem a kozmosz riadt végtelenjét
ily lapos képletben ugyan megszerkeszthetik
homo debreceniensis dől bele a mába
hommage huszár gál
hommage darabos utca árnya
formátlan nagy időszeltek
zúgnak át a nagytemplom felett*

3

*törmelékek leszakadt partok hamis illúziók
között micsoda magány
a szürkeségnek süppedt szőnyegében
úgy ballag az ember mint a ravatalán
hátában kés a noszogató idő
a lemondásoktól szája felreped
elvadul már nem mentheti meg semmi
lehull mindenségvágya
fáradt arca eltorzul: rossz földben virág
s ahelyett hogy beteljesedne
szilánkokra rúgja a harmóniát
rossz óráiban már magát idézi
„a híg öbölben fellibben egy szomorú dudaszó
utolsó gőzét fújja az ottfelejtett tohonya hajó
foltos vitorlája fedélzetre hervad
nyűszítnek a szétmarkolt rojtos kötelek
bambán bójákra vigyorog az ezeréves éj
minden háttal áll a víznek
csak a parton zörög szájalmasan zörög a szekér”*

TAKÁTS GYULA

Falusi Versailles

*Örökzöld fenyőn örökzöld repkény
átjárta már a padlást is magát
Ki lakik ott bent? Micsoda tündér
tartja e hegyi pince falát?*